

Històries de dones amb connexió personal: la Ramona

Neus Vila i Figareda

- Inspirant a ser millor fent formació i mentoria -
Autora "Torna a volar, papallona"
creantsintonia@gmail.com

Solia portar l'entrepà de casa els primers dies a la universitat. A poc a poc, vaig anar-me situant i fent la nova colla d'amistats. Estudiava Turisme a la Ferran Agulló, ubicada a la Casa de Cultura. Vam decidir buscar un lloc on anar esmorzar, però que també tingués taules grans per si havíem de fer treballs en grup. A poc a poc ens vam anar enamorant del **Bar Doble Set**. El liderava la **Ramona**, una dona que sempre ens regalava un somriure i unes **boniques paraules** quan arribàvem, i que en poques setmanes ja ens va fer sentir com si fóssim de la **família**. Un local que freqüentaven els socis de la penya Doble Set, perquè era el seu local social, i també els avis que hi anaven a fer la partida de cartes i a jugar al dominó i, a poc a poc, metges i metgesses que hi anaven a fer el menú del dinar. Aquesta dona, nascuda al carrer de la Cort Reial, enamorada de Girona i que ha viscut l'evolució econòmica, la social, la cultural i la turística de la ciutat, va dinamitzar aquell negoci fent valer el seu **lideratge personal**, el seu **esperit d'emprenedora** i **l'art de servir amb hospitalitat i somriures** cada dia, en cada cafè i en cada entrepà que feia. Recordo entrar a la cuina, on era habitual anar a fer la comanda, i que a l'instant et preparés, amb **alegria i tendresa**, aquell pa sucat amb un bon tomàquet, un bon oli, un bon embotit o una truita i un polsim d'amor que fa únics i inoblidables els moments.

Recordo estar estudiant pels exàmens i que vingués a donar-me ànims i suport perquè no deixés de creure en mi i a fer-me alguna abraçada quan la necessitava. Recordo que per Nadal decorava un arbre bonic on penjava regals per a les clientes. Una dona referent que va saber estar en una societat encara molt governada per corbates i que, amb nostàlgia, m'explica com el cafè va desaparèixer, per adaptar l'illa que envoltava l'antic Hospital Santa Caterina amb l'actual delegació de la Generalitat a Girona. Ens vam trobar a la cafeteria de l'Hotel Carlemany, on ella i les amigues es troben cada tarda per fer tertúlia, i vam compartir records de vida tot elogiant el seu difunt marit, en Miquel, a qui no ha oblidat mai i amb qui gaudia anant amb

moto i compartint voluntariat per fer companyia a persones malaltes. També vam parlar de la seva família i de les amistats que conserva amb persones que va conèixer durant els quasi vint anys que va portar el cafè. Ara té **noranta-dos anys** i continua sent **riallera, hospitalària, bonica, presumida i amorosa**. Però, saps què? Em va fer plorar quan va ensenyar-me una carta que jo li havia manuscrit l'estiu del 89, en agraïment a la seva estima i al seu afecte durant la meua etapa universitària. Llegir-la em va fer comprendre que quan hi ha **connexió emocional** és per sempre, i això només passa amb algunes persones. **Abraçada de gratitud**, Ramona, per guardar la carta, això vol dir que ja de jove jo escrivia amb el cor i, almenys a tu, et vaig arribar a l'ànima.

